

Recurs introdus la 16 noiembrie 2012 de Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 13 septembrie 2012 în cauza T-369/11, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE/Comisia Europeană, Delegația Uniunii Europene în Turcia, Central Finance & Contracts Unit (CFCU)

(Cauza C-520/12 P)

(2013/C 26/66)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE (reprezentant: A. Krystallidis, Δικηγόρος)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Delegația Uniunii Europene în Turcia, Central Finance & Contracts Unit (CFCU)

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- Anularea ordonanței atacate;
- declararea admisibilității acțiunii formulate în fața Tribunalului;
- judecarea pe fond a cauzei și repararea prejudiciului cauzat recurente prin decizia nelegală a pârâtei din 5 aprilie 2011, adoptată de Delegația Uniunii Europene în Turcia și primită de recurentă la 6 aprilie 2011, privind anularea atribuirii contractului „Extinderea rețelei de centre de afaceri turco-europene în Sivas, în Antakya, în Batman și în Van — Europe Aid/128621/D/SET/TR” în favoarea consorțiului „DIADIKASIA BUSINESS CONSULTANS S.A. (GR) — WYG INTERNATIONAL LTD (UK) — DELEEUW INTERNATIONAL LTD (TR) — CYBERPARK (TR)”, pentru motivul unei presupuse declarații false, având în vedere interesul orizontal al recurente în cauza în discuție;
- obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

În cadrul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în aplicarea articolului 263 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”) în sensul că a omis să ia în considerare faptul că termenul „instituție” care figurează la articolul sus-menționat nu se referă numai la instituțiile Uniunii Europene, ci și la agenții Uniunii Europene, aceștia din urmă fiind în egală măsură responsabili pentru repararea prejudiciilor cauzate persoanelor care au suferit o pierdere ca urmare a acțiunii lor.

În cadrul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat obligația de motivare, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 6 (dreptul la un proces echitabil) și articolul 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „CEDO”), în calitate de principii ale dreptului

Uniunii, întrucât a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată de recurentă, fără a face referire la observațiile prezentate de aceasta cu privire la excepția de inadmisibilitate invocată de pârâtă, care priveau jurisprudența relevantă referitoare la prejudiciile cauzate de agenții Uniunii (Hotărârea Curții din 10 iulie 1969, Sayag și Zurich, 9/69, Rec., p. 329, Hotărârea Curții din 28 aprilie 1971, Lütticke/Comisia, 4/69, Rec., p. 325 și Hotărârea Curții 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639), și fără a face referire la interpretarea articolului 263 TFUE în conformitate cu jurisprudența menționată anterior. În ordonanța pronunțată, Tribunalul a omis de asemenea să răspundă la argumentele invocate de recurentă referitoare la încălcarea gravă de către pârâtă a principiilor fundamentale ale dreptului Uniunii privind securitatea juridică, încrederea legitimă și dreptul de a fi ascultat, precum și la încălcarea articolului 4 din Codul european de bună conduită administrativă.

În cadrul celui de al treilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a prezentat în mod eronat și a denaturat elementele de probă furnizate de recurentă în primă instanță prin faptul că a decis că „doar CFCU avea statutul de autoritate contractantă [...] pentru a adopta o decizie de atribuire a contractului în cauză [...], iar competența Comisiei consta exclusiv în a stabili dacă condițiile de finanțare din partea Uniunii Europene erau sau nu erau îndeplinite”, în temeiul înscrisurilor prezentate de recurentă Curții, care fac în realitate dovada faptului că CFCU funcționează sub controlul și în limitele stabilite de Comisia Europeană. Prin urmare, constatările făcute în ordonanța atacată sunt incorecte și denaturează sensul exact al elementelor de probă puse la dispoziția Tribunalului.

Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2012 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-525/12)

(2013/C 26/67)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: E. Manhaeve și G. Wilms, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită:

- constatarea faptului că Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (Directiva-cadru privind apa) ⁽¹⁾, și în special în temeiul articolului 2 punctul 38 și al articolului 9, întrucât a exclus anumite servicii din sfera de aplicare a noțiunii de „servicii legate de utilizarea apei”;
- obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia consideră că serviciile legate de utilizarea apei includ captarea, îndiguirea, depozitarea, tratarea și distribuția apei de suprafață sau a apei subterane inclusiv în vederea generării de curent electric, a navigației și a protecției împotriva inundațiilor. În plus, și consumul individual se încadrează în sfera noțiunii de servicii legate de utilizarea apei.

Aplicarea pe care pârâta a dat-o noțiunii „servicii legate de utilizarea apei” contravine articolului 9 din Directiva-cadru privind apa. Aceasta exclude din domeniul de aplicare al noțiunii de servicii legate de utilizarea apei în sensul directivei îndiguirea în vederea generării de curent electric, a navigației și a protecției împotriva inundațiilor. O astfel de interpretare restrictivă nu ar fi în acord cu Directiva-cadru privind apa, ar compromite efectivitatea articolului 9 din directivă și ar periclita astfel realizarea scopurilor directivei.

Este cert că statele membre dispun de o anumită marjă de apreciere în temeiul articolului 9 din Directiva-cadru privind apa pentru a înlătura anumite servicii de la recuperarea costurilor. În acest sens, statele membre pot avea în vedere efectele sociale, ecologice și economice ale recuperării costurilor, precum și condițiile geografice și climatice existente în regiunea sau regiunile afectate. În plus, în temeiul articolului 9 alineatul (4) din Directiva-cadru privind apa, statele membre pot decide să nu aplice prevederile articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva-cadru privind apa în ceea ce privește politica de stabilire a prețului apei și de recuperare a costurilor, cu condiția ca aceasta să fie o practică stabilită în statul membru respectiv și să nu repună în discuție scopurile directivei și realizarea obiectivelor acesteia.

Totuși, excluderea completă a numeroase servicii, astfel cum intenționează pârâta, depășește cu mult această marjă de apreciere.

(¹) JO L 327, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 06, p. 163

A acțiune introdusă la 20 noiembrie 2012 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-527/12)

(2013/C 26/68)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Maxian Rusche, F. Erlbacher, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită:

— constatarea faptului că prin neadoptarea tuturor măsurilor necesare pentru a asigura executarea imediată și efectivă a deciziei Comisiei de recuperare a ajutorului acordat,

Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 288 TFUE, articolului 108 alineatul (2) TFUE, principiului efectivității, articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (¹), precum și potrivit articolelor 1, 2 și 3 din Decizia 2011/471/UE a Comisiei din 14 decembrie 2010 privind ajutorul de stat acordat de Germania grupului Biria [C 38/05 (ex NN 52/04)] (²);

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată

Motivele și principalele argumente

Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 288 TFUE, articolului 108 alineatul (2) TFUE, principiului efectivității, articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE, precum și potrivit articolelor 1, 2 și 3 din Decizia 2011/471/UE a Comisiei din 14 decembrie 2010 privind ajutorul de stat acordat de Germania grupului Biria [C 38/05 (ex NN 52/04)], întrucât nu a luat toate măsurile necesare pentru a asigura executarea imediată și efectivă a deciziei Comisiei de recuperare a ajutorului acordat.

Comisia consideră că instrumentul juridic ales de pârâtă pentru recuperarea ajutorului, respectiv formularea unei pretenții civile, urmată de introducerea unei acțiuni în realizare în fața unei instanțe civile, nu este adecvat pentru a asigura executarea imediată și efectivă a deciziei Comisiei de recuperare a ajutorului acordat. În subsidiar, Comisia arată că, până la introducerea acțiunii, pârâta nu a utilizat, în vederea executării deciziei Comisiei, titlul său provizoriu care rezultă din hotărârea pronunțată în lipsă.

(¹) JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol.01, p. 41

(²) JO L 195, p. 55

Recurs introdus la 21 noiembrie 2012 de Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 13 septembrie 2012 în cauza T-404/10, National Lottery Commission/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentanți: P. Bullock, F. Mattina, agenți)